

LBRIS

We know
books

Martin Österdahl
Sfârșitul Anului Nou
Titlul original: *Parmiddagen*

Copyright © Martin Österdahl 2022
Published by agreement with Salomonsson Agency.
Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2023 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1
e-mail: redactia@crimescenepress.ro
tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43
www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ÖSTERDAHL, MARTIN

Sfârșitul Anului Nou / Martin Österdahl ; trad. de Loredana Frățilă-Cristescu. - București : Crime Scene Press, 2023

ISBN 978-630-6542-29-1

I. Frățilă-Cristescu, Loredana (trad.)

821.113.6

Coperta: CORNELIA MOȚĂIANU
Redactor: GEORGE ARION JR.
Corectură: RUXANDRA MANUELA ARION
Tehnoredactor: SIMONA PREDA
Bun de tipar: decembrie 2023
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Tipărit de C.N.I. - CORESP S.A.

Martin Österdahl

Sfârșitul Anului Nou

traducere de Loredana Frățilă-Cristescu

CRIME SCENE PRESS
2023

Martin Österdahl este producător de televiziune și a fost director de programe al SVT. Din 2020 este director executiv al Concursului Eurovision. Și-a publicat prima carte în 2016.

Odată cu romanul de față, Österdahl s-a impus drept una dintre cele mai captivante voci noi ale subgenului *domestic noir*.

Prolog

Lillängen, Nacka, noaptea de Revelion

Priveliștea magnifică a lacului este estompată pe moment, înghițită de întuneric, aflată de partea nepotrivită a reflectoarelor albe orbitoare. Tehnicienii criminaliști, îmbrăcați în combinezoane albe și cu botoșei de plastic peste încălțări, stau pe vine lângă piscină, uitându-se în ea.

Zona piscinei se întinde de la casă până la marginea proprietății, unde o pantă abruptă coboară spre țărmul Lacului Järila. A fost proiectată să se alinieze perfect cu suprafața lacului, creând iluzia că apa ei curge la infinit. Numai că acum nu curge nicio apă. Piscina a fost golită și închisă peste iarnă.

Cadavrele de pe fund sunt dezbrăcate și zac pe jumătate îmbrățișate pe dalele tari de mozaic, ca niște iubiți care dorm liniștiți. Cioburi de sticlă colorată sclipesc în balta cu apă roz care le înconjoară. Pielea li s-a învinetit. Contuzii le împestritează trunchiurile. Burțile și piepturile le-au fost spintecate. Membrele sunt moi, răsucite în poziții de care corpul uman n-ar trebui să fie capabil.

Fulgi mari de zăpadă se cern din cerul negru al nopții, ca niște confetti ce anunță sfârșitul spectacolului pe o scenă. Umezeala rece din aer se strecoară înspre oase prin mănuși, geaci de puf și uniforme.

Cei doi polițiști care au ajuns primii la locul faptei se uită scurt unul la altul. Așa ceva n-au mai văzut.

În casa din spatele lor au fost instalate ferestre panoramice înalte pentru ca locatarii să profite de priveliște. Acoperișul și jgheburile sunt făcute din cupru sclipitor. Pereții sunt plăcați cu lemn de cedru netratat, ce pare nefinisat și neîngrijit la prima vedere, dar este clar că, la fel ca toate celelalte din acest loc, trebuie să fi costat o groază de bani.

Înăuntru, podeaua holului este acoperită cu niște dale superbe alb cu negru a căror căldură o simt prin ciorapi. Lipit de un perete se află un dulap verde metalic cu aspect exclusivist, pe ușile căruia sunt plăcuțe scrise de mână cu numele fiecărui membru al familiei.

Lisa, Mikael, Ebba.

După ușa pe care scrie Ebba, observă o pereche de pantofi sport joși, cu față textilă, albi, mărimea 39.

Casa, relativ nouă, a adoptat același plan ca proprietățile din anii '50 care o înconjoară, cu bucătăria, dormitoarele și sufrageria la etaj. Cei doi polițiști decid să pornească de sus. Aplice cu becuri cu intensitate variabilă răspândesc o lumină caldă și o senzație de calm, numai că acest calm nu conferă seninătate, ba dimpotrivă. În baie, găsesc o cabină de sticlă cu un duș cu pălărie cu efect de ploaie, o cadă cu hidromasaj și un lavoar dublu, amândouă din marmură albă. Patul dublu din dormitorul matrimonial este aranjat frumos, cu o cuvertură. La picioarele lui se află rulată o pătură. Mai este și o baie mai mică, în care se intră din cameră. Diverse medicamente stau aliniate pe rafturile dulăpiorului din ea.

Un perete al camerei Ebbei este acoperit de fotografii. Ebba fetiță. Ebba cu prietenii. Ebba în grajd. Ebba cu un băiat arătos, cu păr închis la culoare, piercing în buza de jos și rimel negru la ochi. Pe peretele opus sunt afișe vechi de film și muzică. Deasupra lor, sub tavan, atârnă un banner pe care scrie în engleză:

Bride-to-be¹

1. Viitoare mireasă (engl.). (n. trad.)

Pe birou se află un laptop. Restul spațiului de pe el este acoperit de un talmeș-balmeș de hârtii și obiecte.

O canapea elegantă din piele crem și fotolii din același set sunt aranjate în living în jurul unei măsuțe joase de cafea. Într-o parte înălțată a camerei de zi se află o masă de sufragerie de un negru-pian sclipitor. Pahare de vin, șampanie, coniac și sticle goale, scaune care încă n-au fost împinse la loc.

– Ce naiba s-a întâmplat aici? întrebă unul dintre polițiști, un bărbat trecut de treizeci de ani.

Colega lui clatină din cap.

– Când am fost noi aici aseară, Lisa era clar supărată, dar așa ceva? zice ea.

Se uită iar unul la altul, negăsindu-și cuvintele. Au trecut să schimbe o vorbă cu stăpâna casei cu doar câteva ore în urmă. Acum e evident că ar fi trebuit să mai stea, să discute cu toată lumea.

Șase oameni au luat cina de Anul Nou în acest loc, după care se pare c-au sărit toți de pe scaune și au plecat, de parcă ar fi fugit din calea unui dezastru iminent.

Una dintre ușile glisante care dau spre terasă e crăpată, lăsând să intre un curent rece și aerul umed și frigos. A nins toată noaptea și continuă să ningă cu aceeași intensitate, ca și cum vreo putere superioară ar vrea să întindă o pătură albă peste cele întâmplate în seara trecută, să ierte și să uite. Urmele de pe terasă sunt în curs de acoperire. Cu fiecare secundă, povestea despre ce s-a petrecut acolo se șterge irevocabil.

Urmele se termină pe balustrada din jurul terasei. Sunt clar vizibile două perechi de urme de picioare una lângă alta. Poate că s-au ținut de mână când au sărit.

De sus de aici, scena este – dacă se poate – chiar mai macabră. Trupurile goale, ca niște manechine date la gunoi.

Două vieți, curmate prea devreme.

Invitația

1.

Lillängen, Nacka, seara de dinaintea Ajunului Anului Nou

Ebba și Marlon stau îmbrățișați pe canapeaua din camera de recreere de jos, uitându-se cum pe ecranul mare al televizorului se derulează genericul care nu se mai termină odată al miniseriului *It*. Ebba stă cu capul pe umărul lui Marlon. Băiatul are părul lung și închis la culoare care-i cade pe umeri și pe tricoul negru. Ea și-a băgat mâna pe sub tricoul lui și i se joacă cu părul de pe piept.

Nu știe ce-i face să tremure și să se înfioare mai tare trupul: Clubul Păguboșilor sau monstrul deghizat în clovn care se trezește periodic și mutilează copii. Sau poate doar trupul lui Marlon. S-a uitat la televizor înconjurată de brațele lui, lipită de el. Când s-a terminat ultimul episod, l-a sărutat din nou.

El se strecurase în casă pe ușa din spate cu vreo câteva ore în urmă. Îi trimisese Ebba mesaj imediat ce mama ei se dusesse la culcare. Știuse că are să vină cât de repede putea.

Marlon îi bagă mâna pe sub bluză și-i mângâie sânul. Îl lasă, în ciuda riscului să coboare cineva brusc pe scări. Atingerea lui îi provoacă o căldură în tot corpul și o face să-și simtă inima gata să-i sară din piept. Măinile lui sunt moi și netede. Când gura lui e aproape de a ei, răsuflarea sa îi mângâie obraji și bărbia ca o

adiere de vară. Fiece formă de contact fizic o transportă într-un loc în care și-a dorit mereu să meargă, doar că n-a știut-o.

Sunt împreună de două luni și ea se întreabă dacă o să se simtă mereu așa, dacă e posibil să simți mai mult de atât.

Nu-și poate închipui.

Când l-a văzut IRL² pentru prima dată, a fost de parcă s-ar fi cunoscut dintotdeauna. De parcă l-ar fi așteptat, fără să-și dea seama de acest lucru. Marlon a știut-o instantaneu, ca și cum ar fi fost un vampir care-i auzea cele mai lăuntrice gânduri. A fost aproape jenant.

Oricum, în clipa asta n-ar mai conta dacă ar coborî mama sau tatăl ei. Nu simte nevoia să se ascundă, n-o deranjează să-și recunoască deschis sentimentele în fața lor.

Marlon nu e doar un baterist oarecare. Are note bune și e probabil cel mai arătos om din tot Stockholmul. Mama ei e probabil îngrijorată din cauză că arată atât de bine. Îngrijorată că el e altfel și are să-i frângă inima.

Numai că ea nu vede cât e de uimitor. Marlon nu i-ar face rău niciodată.

Mama ei spune că nu poți să ai încredere în iubirile care încep online. De parcă s-ar pricepe. Mai zice și că, atunci când ești tânăr, e ușor să-ți înțelegi greșit sentimentele. Numai că vârsta nu e relevantă. Când știi, știi.

Mâine vin Marlon și părinții lui pentru cina de Anul Nou și, după ce vor petrece seara împreună, ca trei cupluri adulte, au să priceapă. Au să accepte relația pentru că sunt nevoiți, n-au de ales, nu se stinge.

Marlon își mută mâna mai jos, spre betelia pantalonilor ei de trening. Sărutul crește în intensitate și fiecare parte a corpului

2. In real life (engl.) = în realitate. (n. trad.)

Ebbei pulsează. Cercelul din buza lui de jos e rece, o gădilă la limbă și o ațăță.

Sunt ei doi împotriva lumii și poate nu ar trebui să-i pese de ce cred părinții ei despre relația lor. Doar nu provin din familii nobile italiene care se dușmănesc.

Când s-a trezit și a văzut că Romeo se sinucisese, Julieta i-a luat pumnalul și și l-a împlântat în piept. Exact așa stau lucrurile. Dragostea adevărată nu cunoaște limite.

Închide ochii. Marlon răsuflă greu acum. Și atunci, dintr-o dată, se întâmplă iar. I se întoarce frica. Trupul îi înțepenește. Ca și cum ar fi o statuie. Exact ca de fiecare dată. Îl împinge ușurel ca să scape din îmbrățișarea lui, deschide ochii și-l privește.

– Adu-ți aminte de înțelegerea noastră! zice ea.

El i se uită adânc în ochi cu un zâmbet încărcat de dorință.

S-ar putea pierde ore în șir în ochii lui migdalați. Culoarea adâncimilor lor infinite se schimbă permanent și sunt încadrați perfect de părul lui închis la culoare, pielea palidă, bărbia și poameții lui frumoși. Dacă-l privește suficient de mult, poate să-i distingă fiecare nuanță a lor, fiecare emoție care-i freamătă prin trup, numai și numai pentru ea.

Îl sărută iar. Meniul DVD-ului apare luminos pe ecranul televizorului. E trecut de două noptea și Marlon va trebui să plece acasă în curând.

Dintr-odată, afară se aude o bufnitură puternică. Ebba tresare.

– Ce-a fost asta? întreabă.

– Nu știi, replică Marlon. Poate o ușă de mașină care a înghețat și s-a blocat?

Încă o bufnitură, și mai puternică de această dată, și un zgomot de ceva care se sparge.

Ebba sare în sus, dă fuga la fereastră și privește afară.

– Marlon, trebuie să pleci. S-ar putea să se trezească părinții mei și să vină jos. Nu se poate să te găsească aici, nu acum. Ar strica ziua de mâine.

– OK, OK!

Băiatul se ridică, trăgându-se de curea și tricou.

Ea râde văzând expresia ciudată de pe chipul lui.

El își ia geaca de piele și bocancii negri, deschide ușa din spate.

Îi aruncă un zâmbet strâmb, zâmbetul ei preferat, face cu ochiul și zice:

– Ne vedem mâine, atunci.

Apoi îi trimite o beza din cadrul ușii înainte să se întoarcă brusc și să iasă.

Ebba se grăbește la fereastra care dă spre curtea din spate. Când îl vede acolo afară, ținându-l într-un picior, încercând să-și pună celălalt bocanc, lasă să-i scape alt chicot de râs. Marlon are tricoul încă răsucit, geaca aruncată pe umăr și se chinuie să-și mențină echilibrul. Ei i se destinde fața într-un zâmbet și simte o căldură în tot trupul.

Vrea să dea înainte din telecomandă. Vrea să fie Ajunul Anului Nou. Vrea ca miezul nopții să fie la doar câteva minute distanță.

2.

Storängen, Nacka, Ajunul Anului Nou

Lisa Kjellvander stă pe o scară în grădina de la Maria Regina și încearcă să agațe un șirag de luminițe de una dintre crengile cele mai de sus ale unui măr. Creanga e acoperită cu un strat subțire de gheață și mânușile îi afectează Lisei îndemânarea. Treaba durează mai mult decât plănuiuse. Aruncă o privire spre seră, sperând să termine înainte să iasă bărbatul dinăuntru.

După ce sunt aranjate luminițele, se uită prin grădina centrului de îngrijiri paliative. Vara, e înverzită și plină de viață. Aleile de piatră sunt mărginite de liliaci și rododendroni înfloriți, ascunzători perfecte pentru copii și nepoți atunci când vin în vizită și se joacă de-a v-ați ascunselea. E un loc frumos și familiar, nu numai pentru că lucrează ea acolo de aproape douăzeci de ani, ci și pentru că-i aduce aminte de casa din Lyckeby, comitatul Blekinge, în care copilărise. Când era mică, Ebbei îi plăcea la nebunie să vină aici. Și mamei Lisei, Ann-Christin, i-ar fi plăcut la nebunie acest loc în care să se îngrijească de grădină ca și cum ar fi fost a ei. I-ar fi plăcut să se trezească odată cu soarele, să-și pună capotul ponosit și saboții și să iasă afară să taie buchetele grele de flori de liliac ca să facă lichior. De-ar fi trăit un pic mai mult bunică ei, Ebba ar fi apucat să vină aici cu ea. Ar fi fost frumos.

Numai că vara pare departe acum. Sub cerul înnorat, grădina pare cufundată într-un somn adânc. Soarele, aflat încă după nori, apune. În curând are să fie întuneric. Centrul de îngrijiri paliative

este înfipt între vilele impunătoare de început de secol XX din Storängen, ca un palat flancat de casele burgheziei, ca o biserică în inima unui sat. Într-o zi însorită, casele din jur strălucesc în roșu, galben și verde. Acum, în întunecarea cenușie a apusului, culorile le sunt estompate. Se simte norocoasă să se afle în acest loc, la doar câțiva kilometri distanță de pulsul Södermalm și de aleile cu piatră cubică ale Orașului Vechi, într-o suburbie la fel de omogenă și de prețioasă ca însuși Ierusalimul.

N-a fost niciodată în Orașul Sfânt, dar l-a auzit pe directorul centrului descriindu-l după ce-l vizitase cu membrii consiliului de administrație și ai Surorilor de Notre Dame, ordinul întemeietor al Mariei Regina. N-o împărtăși ea credința călugărițelor, dar centrul de îngrijiri paliative și grădina lui i-au devenit locuri sfinte.

Cel care salvează o viață se cheamă erou.

Cel care salvează o sută de vieți se cheamă asistent medical.

Își amintește ce i-a spus directorul lor în prima întrevvedere după ce s-a întors din lungul ei concediu medical. I se amintiseră valorile pe care se întemeiasă centrul: familie, datorie, evlavie. Au trecut paisprezece ani de când s-a întors. I s-a dat a doua șansă. O șansă pentru care nu ar putea fi mai recunoscătoare. Bănuiala printre toți membrii consiliului e că Lisa o să preia îndatoririle când se retrage directorul, ceea ce ei i se pare greu de crezut.

Zona e departe de a fi agitată pe moment, dar calmul e înșelător. În curând o să vină unul după altul taxiurile de la Stockholm și suburbiile din jurul lui. Cerul are să explodeze în culori strălucitoare și aerul se va umple de urări de bine, predicții și angajamente. După care numărătoarea o va lua de la capăt și tuturor li se vor acorda încă douăsprezece luni în care să-și pună viața la punct.

Se trânteste o ușă. Tom Abrahamsson, colegul cel drag al Lisei și medicul de la Maria Regina, iese din seră și ridică ochii la ea surprins.

– Ai curent acolo? strigă ea la el.

El dă din cap că da și face un gest afirmativ cu degetele mari.

– Pornește-l!

Tom se lasă pe vine lângă priza exterioară din peretele serei.

Luminițele trezesc la viață curtea interioară întunecată. Sub un acoperământ de pânză pentru vele a fost pusă o masă lungă. Băncile de pe fiecare parte sunt acoperite cu blană de oaie. La capătul mesei au lăsat loc să scoată pacientul în scaunul cu rotile. Un prim fulg cade din cer și se topește pe una dintre luminițe.

– Începe să ningă, strigă Lisa. O să fie perfect!

Tom a venit lângă ea. Își dă capul pe spate și studiază norii.

– Sper să reziste acoperământul.

Lisa se dă jos de pe scară lângă el.

– Mulțumesc pentru ajutor! zice Tom.

– Nu prea avem personal în plus, așa că toată lumea trebuie să contribuie cu ceva, nu? răspunde Lisa. M-am simțit bine să mai ies un pic afară, să-mi mai limpezesc gândurile.

– Te simți stresată?

– Îi cunoaștem pe părinții prietenului în seara asta. Bănuiesc că mi-e greu să accept că Ebba a crescut.

– Doar întâmpinați Anul Nou împreună, nu plănuieți nunta, nu-i așa? La urma urmei, Ebba și iubitul ei n-au decât șaptesprezece, optsprezece ani?

Lisa strânge din umeri.

– Bănuiesc că ai dreptate.

– Ce știți despre ei, despre părinți?

Ce știu ei despre *Marlon*? se întreabă Lisa. Nu prea multe, în afară de faptul că-i pasionat de muzică, se îmbracă mereu în negru și are o undă de tristețe în ochi, chiar și când nu e dat cu

rimel. Măcar e suficient de curajos ca să aibă propriul stil și să meargă pe propriul drum, ceea ce e mai mult decât se poate spune spre majoritatea tinerilor din ziua de azi, care par disperați să se conformeze. Nu se poate tăgădui faptul că Marlon arată bine, chiar arată, iar lui și Ebbei le stă bine împreună, cumva. Numai că nu i-a spus-o niciodată și fetei.

– Nu știm realmente nimic despre ei, răspunde ea.

– Și Mikael ce zice?

Lisa pufnește ironică, ridicând din umeri. Tom știe cum e Mikael.

– Zice că speră că nu-s niște nenorociți de papagali din Partidul Verzilor.

Tom râde cu poftă.

– Ce-i în neregulă cu Partidul Verzilor?

– Faptul că nu-i împărtășesc opiniile lui Mikael, presupun, cum că-s toți vegani și lucrează la stat.

– Sunt vegani? Și-atunci ce le servești?

– Nu, nu-s vegani și nici n-au alergii, dar numai atât am reușit să scot de la Ebba.

Încearcă să descifreze privirea iscoditoare pe care i-o aruncă bărbatul.

– Ne-am ieșit din minți, așa-i?

– Oamenii complet străini sunt deseori oaspeți perfecți. Nu așa se zice?

Tom zâmbește, ridicând din sprâncene, iar ridurile de la colțurile gurii și de pe frunte i se întind. Lăsând ridurile la o parte, arată la fel ca întotdeauna. Părul lui castaniu e imaculat, îngrijit tuns, fără urmă de fire cărunte sau chelie. Linia mandibulară îi e încă puternică și trupul zvelt, dovadă a unei cariere sportive încheiate prea devreme. Când se cunoscuseră, ei i se păruse că seamănă cu un doctor tânăr dintr-un serial TV american pentru care făcuse o pasiune. El dobândise stilul american care-i definea aspectul în

timpul studiilor în SUA. Câteodată mai poartă tricoul iubit violet din facultate, cu sigla acesteia pe piept. E specializat în îngrijirea la sfârșitul vieții. De neînțeles cum de are cincizeci de ani acum.

– Cel din rezerva cinci ia masa aici afară? întrebă Lisa.

– Da, Albrektsson, omul cu supermarketurile. Un festin mare de Anul Nou ca pe vremea vikingilor, răspunde Tom. Și-a invitat până și dealerul de Porsche cu familia.

Lisa râde, închipuindu-și cum va decurge seara. Maria Regina se ridică la înălțimea reputației sale. Aici toată lumea primește ce vrea la ultima masă. Râsul îi dă o senzație de bine, iar stresul care îi pulsează în ceafă se mai potolește un pic.

– Sper că n-ai pregătit un sacrificiu către vechii zei? întrebă ea.

Tom zâmbește.

– Tu ce-ai pregătit?

– Ne facem cadouri de Anul Nou. Am depus ceva eforturi anul ăsta. Sper că lui Mikael o să-i placă al lui.

– De ce-s așa de importante? La cadouri mă refer. N-aveți deja de toate?

Lisa e ușor surprinsă de întrebare, dar nu știe cum să răspundă.

– Vreau să fie o seară plăcută. Că tot veni vorba, ar cam trebui să plec. Mai trebuie să aflu ceva înainte de asta?

– S-ar putea să avem un deces în rezerva trei, replică Tom. Tumoarea de pe vertebra patru a crescut. Durere episodică paroxistică. Alimentația pare să fi încetat. Nu mai durează mult.

– Asistentele care lucrează în seara asta sunt un pic cam neexperimentate, nu crezi? replică Lisa. Ar fi trebuit să planific concediile tuturor mai bine.

– Nu-ți face griji pentru asta acum! Am să mă duc eu să discut cu ele, dacă vrei.